

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2008. november 11. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2008. május 21. napján kihirdetett **5.B.837/2007/23.** számú **ítéletét m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott által elkövetett cselekmények megnevezése helyesen:

testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 170. § (1), (2) bekezdés],

testi sértés vétsége [Btk. 170. § (1) bekezdés].

A pénzbüntetés napi tételszámát **200 (kettőszáz) napra e n y h í t i .**

Az így kiszabott **80.000.- (nyolcvanezer) forint pénzbüntetést** kell meg nem fizetés esetén a napi tételek számának megfelelő szabadságvesztésre átváltoztatni.

A Bjk. 215/2007. szám alatt kezelt **lapátnyél lefoglalásának megszüntetését mellőzi és a bűnjelet e l k o b o z z a .**

Az első fokú eljárás során felmerült és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: 217.764.- (kettőszáztizenhétezer-hétszázhatvannégy) forint, az állam terhén maradó bűnügyi költség összege helyesen: 20.000.- (húszezer) forint.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat súlyos testi sértés büntettének kísérlete és könnyű testi sértés vétsége miatt - halmazati büntetésül - 300 napi tétel, összesen 120.000.- forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatásáról annak meg nem fizetése esetén, a bűnjel lefoglalását megszüntette és azt megsemmisíteni rendelte. Az első fokon felmerült bűnügyi költségből a vádlottat 191.930.- forint megfizetésére kötelezte, míg 45.834.- forintról megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását, egyebekben pedig az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezések alaptalanok.

Az ítélőtábla a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az iratok egybehangzó adatai alapján, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára az első fokú ítélet tényállását az alábbiak szerint helyesbítette, illetőleg kiegészítette:

A vádlott felesége főpénztáros, havi jövedelme bruttó 120.000.- forint. A vádlott és családja által lakott ikerház közös vagyonuk, melynek értéke kb. 17.000.000.- forint.

A bűncselekmény elkövetésének időpontja helyesen: 2004. december 30.

A vádlott **1. sz. sértett**et az udvarra lökte be.

A vádlott a bűncselekmény időpontjában 165 cm magas, 82 kg súlyú volt, **1. sz. sértett** 180 cm magas, 84-85 kg súlyú volt.

Az első fokú ítélet 2. oldal utolsó előtti bekezdéséből mellőzi a vádlott tudattartamára vonatkozó megállapítást, mert az nem része a tényállásnak, az a jogi indokolásba tartozik.

2. sz. sértett magánindítványát 2005. január 4. napján terjesztette elő.
Bf.I.299/2008/3.

A Szegedi Városi Bíróságon súlyos testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt van folyamatban büntetőeljárás a felek ellen.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítéletábra a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

Az ítéletábra álláspontja szerint a vádlott felmentését célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését elvetve, a fellebbezők álláspontja szerint az egyébként ellentmondó vallomásokot tevő sértettek vallomását fogadta el annak ellenére, hogy mind az orvosszakértői vélemény, mind pedig **1. sz. tanú** és **2. sz. tanú** tanúk vallomása a vádlott vallomását támasztották alá.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta. Részletesen számot adott arról, hogy a cselekmény kapcsán mely bizonyítékokat fogadott el és részletesen megindokolta azt is, hogy a vádlott védekezését miért vetette el.

A bántalmazás módját illetően a két sértett - **1. sz. sértett** és **2. sz. sértett** - az eljárás során mindvégig következetes és egymással egybehangzó vallomást tettek. A védelem által megjelölt két tanú már csak a bántalmazás végére érkezett a helyszínre, az előzményekre vonatkozóan vallomást nem tudtak tenni. A szakértői véleményt illetően pedig nem a szakértő feladata annak eldöntése, hogy a több keletkezési lehetőség közül hogyan jött létre ténylegesen **1. sz. sértett** homlokán a sérülés. Ennek eldöntése nem szakkérdés, hanem ténykérdés, amely az elsőfokú bíróság döntési körébe tartozik.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett, indokai megfelelnek az okiratokban rögzítetteknek.

A bizonyítékok értékelése az azokat közvetlenül észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor. Így, a tényállást támadó és kizárólag a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a megalapozott tényállás alapján a vádlott bűnösségére következtetett és cselekményeit a törvénynek megfelelően is minősítette. Ugyanakkor a bűncselekmények megnevezése nem felel meg a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontjában írtaknak, ugyanis a határozat rendelkező részének kizárólag a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését és az alkalmazott törvényhelyeket kell tartalmaznia. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra megállapította, hogy a vádlott által elkövetett cselekmények megnevezése helyesen: testi sértés büntettének kísérlete és testi sértés vétsége.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a testi sértés büntettének kísérlete kapcsán az alkalmazott törvényhelyek közt felhívta a Btk. 16. §-át. Egységes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a rendelkező részben nem kell feltüntetni a Btk. általános részének azon rendelkezéseit, amelyeket a szöveges minősítés tartalmaz [Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiumi vélemény 61. szám 3/a. pont]. Ennek megfelelően az ítéletábra a törvényhelyek megjelöléséből mellőzte a Btk. 16. §-át.

Az elsőfokú bíróság elmulasztott állást foglalni a vádlott szándékát illetően. Az elkövetés körülményeiből, valamint a vádlott által alkalmazott eszközökből - a vádlott a lapátot két kezébe fogva, azt feje fölé emelve ütötte meg a sértettet - az ítéletábra álláspontja szerint a vádlott egyenes szándékára vonható következtetés. Ezért a jogi indokolást a másodfokú bíróság e vonatkozásban kiegészítette.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre szorulnak:

A másodfokú bíróság a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte büntetlen előéletét, valamint az időmúlást, hiszen a cselekmény elkövetése óta több mint két év már eltelt. Ezzel szemben a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága helyett a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát értékelte súlyosító körülményként.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett az ítéletábra álláspontja szerint helyesen alkalmazott enyhítő szakaszt a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság, helyesen foglalt állást abban is, hogy szabadságvesztés kiszabása nélkül pénzbüntetéssel is elérhetők a Btk. 37. §-ában írt büntetési célok. Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint az első fokon kiszabott napi tételek száma eltúlzott, nem áll arányban a vádlott által elkövetett cselekmény társadalomra veszélyességével, ellenben az egy napi tétel összegeként megállapított 400.- forint a vádlott jövedelmi viszonyaira figyelemmel nem eltúlzott. Ezért az ítéletábra a napi tételek számát 200 napra enyhítette, így a kiszabott pénzbüntetés összege 80.000.- forint.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a bűnjelként lefoglalt lapátnyelet nem kobozta el. A Btk. 77. § (1) bekezdés a) pontja értelmében ugyanis el kell kobozni azt a dolgot, amelyet a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak. A megállapított tényállás szerint a vádlott a sértetteket a lapáttal

Bf.I.299/2008/3.

bántalmazta, a lapát nyele került a nyomozás során lefoglalásra. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a lapátnyel lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó

rendelkezést mellőzte, és a bűnjelet a Btk. 77. § (1) bekezdés a) pontja alapján elkobozta.

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson a szakértők megjelenésével és meghallgatásával felmerült bűnügyi költség vonatkozásában akként rendelkezett, hogy mivel a szakértők meghallgatásának eredményeképpen vádmódosításra került sor, ezért e költség szükségtelenül merült fel és azt az államnak kell viselnie. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint ez a bűnügyi költség nem szükségtelenül merült fel, indítványozta, hogy az ítéletábla az elsőfokú bíróság ide vonatkozó rendelkezését változtassa meg és kötelezze a vádlottat a felmerült 45.834.- forint bűnügyi költség viselésére.

A védelem az elsőfokú bíróság ide vonatkozó rendelkezésének helybenhagyását indítványozta.

Az ítéletábla osztotta a főügyészi álláspontot a vonatkozásban, hogy a szakértők meghallgatásával és tárgyaláson való megjelenésével kapcsolatosan felmerült bűnügyi költség nem volt szükségtelen. Az iratokból megállapítható, hogy az ügyben a vádlott és a védő kérték a vádirat kézbesítését követően másik szakértő kirendelését. Az iratokból megállapítható az is, hogy mindkét szakértői páros foglalkozott az életveszélyes sérülés lehetőségével és a sérülés keletkezési mechanizmusával is, tehát szakvéleményük nem kizárólag a cselekmény minősítését megalapozó információkat tartalmazott. A vádlott bűnösségének megállapítása, illetve az általa elkövetett bűncselekmény első fokú bírói minősítése e szakértői vélemények alapján is történt. Ezért az ítéletábla e bűnügyi költséget megosztotta, 25.834.- forint vonatkozásában megállapította, hogy azt a vádlott viseli a Be. 338. § (1) bekezdése alapján, míg a fennmaradó 20.000.- forintot az állam viseli a Be. 338. § (2) bekezdése alapján, mert a szakvéleményeknek az életveszéllyel foglalkozó részeinek a díja ennyi, és ezen cselekményt a vádlott terhére a bíróság nem állapította meg.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályhelyeket döntően helyesen hívta fel, azonban tévesen hivatkozott a Btk. 86. §-ára, mert azt nem alkalmazta, ezért e jogszabályhelyre történő hivatkozást az ítéletábla mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla a felmentésre irányuló fellebbezéseket alaptalannak ítélte, azonban hivatalból eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2008. november 11.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.299/2008/3. számú és a Csongrád Megyei Bíróság 5.B.837/2007/23. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2008. november 11.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke